DOMSTOLENS KENDELSE
8. juli 1987 *

I sag 279/86

SA Sermes, Strasbourg, ved advokat Jean-Pierre Spitzer, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-Rue,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Marie-José Jonczy, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3019/86 af 30. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn,

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene Y. Galmot, C. Kakouris, T. F. O'Higgins og F. Schockweiler, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida et G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: P. Heim

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 17. november 1986, har selskabet SA Sermes i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 3019/86 af 30. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn (EFT L 280, s. 68). Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort gældende, at der er tale om en tilsidesættelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), samt af en række fællesskabsretlige grundsætninger.

2 Kommissionen genoptog i november 1985 den antidumpingprocedure, der førte til indførelsen af den omtvistede midlertidige told, efter at den havde modtaget en anmodning om fornyet undersøgelse af de pristilsagn, Rådet og Kommissionen havde godtaget i perioden 1982-1984 med hensyn til importen af elektriske motorer fra ovennævnte lande (EFT 1985 C 305, s. 2).

3 Det fremgår af den sjette betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen som led i den i artikel 7 i forordning nr. 2176/84 fastsatte undersøgelse aflagde kontrolbesøg hos en række producenter i Fællesskabet samt hos importører af elektriske motorer i Fællesskabet, herunder sagsøgeren.

4 Som anført i betragtning tretten til forordningen har Kommissionen undersøgt, om der er tale om dumping, på grundlag af de priser, der faktisk var betalt eller skulle betales ved de pågældende eksportforretninger, mens den ikke i noget tilfælde har beregnet eksportpriserne som fastsat i artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 2176/84, dvs. på grundlag af de priser, importørerne fastsætter ved videresalg inden for Fællesskabet.

5 Imidlertid har Kommissionen i artikel 2, stk. 3, litra b), i den anfægtede forordning opregnet seks importører, hvor Kommissionens undersøgelse havde vist, at der eksisterede en forretningsforbindelse eller en kompensationsaftale med en eksportør efter ovennævnte artikel 2, stk. 8, litra b). Det sagsøgende selskab er ikke blandt ovennævnte seks selskaber.

6 I henhold til forordningens artikel 2, stk. 4, er ovennævnte elektriske motorers overgang til fri omsætning betinget af, at der stilles sikkerhed svarende til den midlertidige told.

7 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren er et fransk selskab, som bl. a. har eneret på importen til Frankrig af elektriske motorer hidrørende fra Den Tyske Demokratiske Republik og eksporteret af selskabet AHB Elektrotechnik, men at selskabet ikke i den i artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 2176/84 forudsatte betydning har forretningsforbindelse med det østtyske selskab eller en af de øvrige i forordningen nævnte eksportvirksomheder.

8 Ved dokument, indgivet til Domstolens Justitskontor den 23. december 1986, har Kommissionen påstået sagen afvist i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 1. Til støtte herfor har Kommissionen gjort gældende, at forordningen ikke berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt, men er en generel retsakt. Den omstændighed, at antallet eller endog identiteten af de erhvervsdrivende, som forordningen omfatter, kan fastlægges, ændrer intet herved.

9 Kommissionen har i den forbindelse tilføjet, at den omstændighed, at sagsøgeren har været inddraget i antidumpingundersøgelsen eller er nævnt i den anfægtede retsakt, ikke har betydning ved afgørelsen af, hvorledes den pågældende retsakt skal kvalificeres. Således har sagsøgerens særlige forhold ikke spillet nogen rolle, idet spørgsmålet om, hvorvidt der i den foreliggende sag er tale om dumping, er fastlagt på grundlag af eksportprisen og ikke sagsøgerens videresalgspris. I henhold til Domstolens praksis skal et direkte søgsmål til prøvelse af en forordning om indførelse af en antidumpingtold i så fald afvises. Kommissionen har understreget, at sagsøgeren ved en national retsinstans kunne anfægte de individuelle retsakter, som de nationale myndigheder i medfør af den nævnte forordning har udstedt over for sagsøgeren.

10 Heroverfor har sagsøgeren anført, at den anfægtede retsakt i relation til sagsøgeren er en beslutning, som er truffet i forordningsform, og som berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Det sagsøgende selskab har videre anført, at det har været inddraget i de indledende undersøgelser, Kommissionen har foretaget som led i antidumpingproceduren, idet sagsøgeren har deltaget i alle stadier af den pågældende procedure. Sagsøgeren har desuden understreget, at Kommissionen ved fastsættelse af antidumpingtolden har taget importørernes prisunderbydning, herunder sagsøgerens, i betragtning.

11 Det sagsøgende selskab har desuden bemærket, at det er eneimportør af elektriske motorer fra Den Tyske Demokratiske Republik og som sådan enestående i sin medlemsstat. Desuden er sagsøgeren udtrykkeligt angivet med navns nævnelse i betragtningerne til forordningen og således behandlet anderledes end importører, der ikke er nævnt. Endvidere fremgår det ifølge sagsøgeren af artikel 7 i forordning nr. 2176/84, at importører må have samme retsstilling som eksportører, idet også de er »en impliceret part, der sandsynligvis vil blive berørt af resultatet af proceduren«. Endelig har sagsøgeren anført, at når der er tale om en midlertidig antidumpingtold, er det ikke korrekt, at sagsøgeren kan indbringe sagen for nationale domstole.

12 Det bemærkes, at Kommissionens afvisningspåstand skal vurderes i lyset af Traktatens artikel 173, stk. 2, hvorefter et af private anlagt annullationssøgsmål kun kan antages til behandling i realiteten, såfremt den anfægtede retsakt, selv om den er udfærdiget i form af en forordning, dog reelt er en beslutning, der berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

13 En privatpersons søgsmål skal imidlertid afvises, såfremt det er rettet mod en almengyldig forordning, jfr. Traktatens artikel 189, stk. 2, idet afgørelsen af, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning, ifølge Domstolens faste praksis beror på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej.

14 Det skal i den forbindelse først fastslås, at forordningerne om indførelse af en antidumpingtold efter deres art og rækkevidde faktisk er almengyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed (jfr. dom af 21. februar 1984, Allied Corporation I, forenede sager 239 og 275/82, Sml. s. 1005).

15 Domstolen har imidlertid anerkendt, at det ikke kan udelukkes, at visse bestemmelser i sådanne forordninger umiddelbart og individuelt berører de producenter og eksportører af det pågældende produkt, som hævdes at have gjort sig skyldig i dumping, idet der er anvendt oplysninger, de selv har afgivet om deres forretningsforhold. Dette vil i almindelighed være tilfældet for producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (Jfr. ovennævnte dom af 21. februar 1984, Allied Corporation I, og dom af 23. maj 1985, Allied Corporation II, sag 53/83, Sml. s. 1621).

16 Det samme gør sig gældende for de af importørerne, der berøres umiddelbart af, at det er fastslået, at der er tale om dumping som følge af, at eksportpriserne er beregnet på grundlag af deres videresalgspriser og ikke på grundlag af de pågældende producenters eller eksportørers eksportpriser (jfr. dom af 29. marts 1979, ISO, sag 118/77, Sml. s. 1277, og ovennævnte dom af 21. februar 1984, Allied Corporation I). Som det fremgår af artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 2176/84, kan en sådan beregning af eksportpriserne bl. a. foretages, såfremt der er forretningsforbindelse mellem eksportøren og importøren.

17 Sagsøgeren henhører ikke under nogen af ovennævnte to kategorier af erhvervsdrivende, som Domstolen har tillagt en ret til at anlægge direkte søgsmål til prøvelse af forordninger om indførelse af en antidumpingtold. Det sagsøgende selskab har således i stævningen anerkendt, at det ikke har forretningsforbindelse med den pågældende eksportør. Desuden fremgår det af den anfægtede forordning, at beviset for, at der er tale om dumping, ikke er ført på grundlag af sagsøgerens videresalgspriser, men på grundlag af de priser, der faktisk er betalt eller skal betales i forbindelse med eksporten.

18 Den af det sagsøgende selskab fremførte omstændighed, at det er eneimportør til sin medlemsstat af elektriske motorer fra Den tyske Demokratiske Republik, ændrer intet herved. Den anfægtede forordning berører således ikke det sagsøgende selskab på grundlag af visse egenskaber, som er særlige for det, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller det fra alle andre, men i dettes objektive egenskab af importør af de nævnte produkter, og i samme omfang som enhver anden erhvervsdrivende, der, aktuelt eller potentielt, befinder sig i en tilsvarende situation (jfr. dom af 14. juli 1983, Spijker, sag 231/82, Sml. s. 2559).

19 Det sagsøgende selskabs argument om, at det har deltaget i de forskellige faser af Kommissionens undersøgelse, og at søgsmålet derfor skal realitetsbehandles, kan heller ikke lægges til grund, idet sondringen mellem en forordning og en beslutning kun kan gennemføres på grundlag af selve retsaktens beskaffenhed og de retsvirkninger, den har, men ikke på grundlag af de nærmere regler for dens udstedelse (jfr. dom af 6. oktober 1982, Alusuisse, sag 307/81, Sml. s. 3463).

20 Denne løsning stemmer i øvrigt overens med det ved fællesskabsretten indførte retsmiddelsystem, idet importørerne i henhold til national ret ved de nationale domstole kan anfægte de individuelle retsakter, der udstedes af de nationale myndigheder til gennemførelse af en fællesskabsforordning.

21 Det følger af det anførte, at den anfægtede retsakt i forhold til sagsøgeren er en almengyldig forordning og ikke en beslutning i henhold til Traktatens artikel 173, stk. 2.

22 Der afsiges følgelig kendelse om sagens afvisning, uden at det for så vidt findes fornødent at tage stilling til sagens realitet, jfr. procesreglementets artikel 91, stk. 3 og 4.

Sagens omkostninger

23 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 8. juli 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident